

miloval. A žil život tak ctnostný, že obyvatelé paláce by si ho nebyli schopni ani představit. „Nemáte se zač omlouvat, Goodmane.“

Pak vešla do dveří naproti schodům. Larkin je za ní zavřela, otočila se, založila si ruce v bok a zamračila se. „Teď, když jsme otce přesvědčily, že jsme pořád jen dvě malé vysmáté holky, co si s ničím nedělají starosti, mi už můžete říct, co se děje. Něco vás trápí.“

„Copak nevíš, že je nepřípustné říct dámě, že se neusmívá zrovna jako sluníčko?“

„Nikdy jste nebyla tradiční dáma.“

A není tohle přesně Carysin hlavní problém? „Matka by tě nechala zavít do věže, kdyby tě slyšela.“

„Komplimenty mohou mít mnoho tváří, Výsosti. Zejména venku za bílými palácovými zdmi. Dámy jsou nudné. Každý jejich pohyb v každé situaci je předem daný. Vždyť to skoro ani nejsou lidi, bohové jsou mi svědky.“ S těmi slovy došla Larkin k veliké skříni, otevřela ji a Carys spatřila několikery šaty. „Pár posledních nocí jsem strávila nad strojem, abych k nim přidala ty speciální úpravy, které jste chtěla. Zkuste si je.“

Jako první vyndala Larkin ty nejdůležitější šaty.

Carys si nevěšimala Larkiných tázavých pohledů a nechala ji utáhnout korzet co nejtěsněji, jako by si chtěla vyčarovat z vody ženské křivky. Ale i kdyby se Larkin snažila sebevíc, Carys by stejně nikdy nevypadala jako jemná dívka s ženskými křivkami. Na to měla až příliš ostře řezané rysy, navenek i zevnitř. Přesto jí ty šaty padly jako ulité. To by matka ocenila.

Carys však daleko víc zajímalo, jak dopadly úpravy, které po Larkin chtěla. Larkin všechny kapsy vsadila mezi švy, takže si jich nemohl všimnout ani ten, kdo o nich věděl. Šikovná chytrá švadlena.

Carys zajela do kapes rukama a usmála se.

„Extra hluboké, s koženou vložkou a každá i se skrytou pochvou, přesně jak jste chtěla,“ řekla Larkin. Pak na Carys několik dlouhých

vteřin mlčky hleděla. Carys dobře věděla, že její kamarádka čeká na nějaké vysvětlení. Ale žádné jí neposkytla a Larkin ji znala dost dobře na to, aby nenaléhala. Jednoduše jen kývla a přešla ke stolu u okna. A když se ke Carys znovu otočila, svírala v rukách železnou dýku. „Možná by si ji má paní ráda prohlédla.“

„Kdes to vzala?“ sykla na ni Carys a rychle pohledem zkontrolovala dveře.

„Žádný strach, Vaše Výsosti,“ usmála se Larkin. „Patří otci. Už roky ji nepoužil. Pochybuju, že si vůbec pamatuje, kde ji naposledy viděl. Já si na to ale vzpomněla a dospěla jsem k závěru, že zakázka pro princeznu je dostatečným důvodem k tomu, abych si ji vypůjčila. Jakmile odejdete, vrátím ji na její místo v té dávno zapomenuté zaprášené truhle.“

Neměla tak zdobnou rukojeť ani tak ostrou čepel jako ty, které si nechala přes bratra vyrobit před dvěma lety. Žádná princezna si nemůže u palácového kováře objednat zbraň sama. Tedy pokud nechce, aby se o tom dozvěděl zbytek dvora a Rada starších a aby se jí začali vyptávat. Otázky jsou to poslední, co by Carys nebo její bratr potřebovali.

Carys sáhla do kapsy se skrytou pochvou, otevřela ji a zkusila do ní dýku zasunout a znovu vytasit. Při prvních třech pokusech pokaždé zavadila o látku. Ale napočtvrté jí to už šlo jako po másle. Ještě tak hodina trénování a bude umět zbraň vytasit a použít rychle i účinně. Díky tomu vědomí se jí aspoň trochu uvolnil sevřený žaludek. Stahoval se jí víc a víc už několik týdnů, jako by ji chtěl před něčím varovat. Když se o tom zmínila Andreasovi, řekl jí, že akorát slyší trávu růst, že nemá hledat problémy tam, kde žádné nejsou.

Možná je vážně trochu paranoidní, ale stejně má své zbraně nejraději hned po ruce. Vzhledem k tomu, jak málo toho může sama ovlivnit, je dobré vědět, že tohle je plně v její moci a že o jejím tajemství neví nikdo, dokonce ani její vlastní bratr. Aby dívka v bílém paláci přežila, potřebuje toho umět udržet v tajnosti co nejvíc.